

roku neúplným. Jelikož nelze se za tohoto stavu věci obejít bez nařízení nového hlavního líčení a nejvyšší soud ve věci samé na kusém podkladu nemůže rozhodnouti, bylo zmateční stížnosti již v sezení neveřejném vyhověti, v odpor vzatý rozsudek jako zmatečný zrušiti a věc dle § 288 č. 1 tr. ř. k novému projednání a rozhodnutí první stolici vrátiti.

Čís. 2.

Neúplnost výroku o vině krádeží, nevyslovujícího se o soukromoprávním omylu obžalovaného, který se hájil tím, že se pokládal za oprávněna s odňatou věcí nakládati. — Krádež či pouhá svépomoc?

(Rozh. ze dne 22. ledna 1919, Kr I 21/18.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl dle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877 č. 3 ř. z. z roku 1878 ihned v zasedání neveřejném zmateční stížnosti obžalovaného, odsouzeného krajským soudem v Písku pro zločin krádeže dle §§ 171, 173, 175 IIa) tr. zák., zrušil rozsudek v odpor vzatý a odkázal věc k témuž soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Obžalovaný obviněn byl ze zločinu krádeže spáchaného tím, že z louky spachtované Hedvikou K-ovou odcizil 25 q sena v hodnotě 825 K a 2½ vozu otavy v hodnotě 312 K 50 h, jakož i vůz hrabanky v hodnotě 6 K. Obžalovaný hájil se jak v řízení předběžném, tak i při hlavním líčení tím, že měl louku po 20 let od panství spachtovánu, že pozemek ten, původně les, vymýtil a zkultivoval a že proto, ač věděl, že v době činu má louku spachtovánu Hedvikou K-ová, a ač již v roce 1910 byla mu louka ta správou panství odňata, pokládal se za oprávněna, pozemku užívati, zvláště když s ním syn jeho sdělil, že se u místodržitelství dozvěděl, že správa panství není oprávněna, odnímati pozemky toho druhu původním pachtýřům. Rozsudek dotýká se této obrany obžalovaného, ale vyvrací ji jen po stránce právní poukazem k tomu, že obžalovaný věděl, že dotyčný pozemek, jenž před K-ovými po 8 let od roku 1910 byl propachtován pachtýřům jiným, spachtovaný měla nyní Hedvika K-ová a že proto seno, otava a hrabanka na pozemku tom se nalézající tou dobou náležela jen jí. Ve zmateční stížnosti uplatňovány jsou důvody zmatečnosti dle § 281 č. 9 lit. a) a b) tr. ř. mimo jiné s tím provedením, že obžalovaný byl toho náhledu, že mu patří užitky dotyčné louky a že proto čin jeho není nežli aktem svépomoci a proto záležitostí civilněprávní; dále, že obžalovaný byl v této otázce na omylu, pro který nemohl v jednání svém seznati zločinu. V tomto smyslu nejsou arci uplatňované důvody zmatečnosti provedeny po zákonu, neboť první z nich nevychází ze shora uvedeného zjištění, že obžalovaný věděl, že louka jest spachtována K-ovými, druhý z nich pak by předpokládal skutkové, byť i negativní zjištění o soukromoprávním omylu obžalovaného, jehož tu není. Než vývody stížnosti obsahují věcně uplatňování důvodu zmatečnosti dle § 281 č. 5 tr. ř., jenž je skutku dán. Především není v rozsudku o otázce omylu obžalovaného vůbec rozhodnuto, ačkoliv omyl takový byl obžalovaným při hlavním

líčení tvrzen. Neboť zjištěná okolnost, že obžalovaný věděl, že dotyčný pozemek, jenž před K-ovými po 8 let od roku 1910 propachtován byl jiným pachtýřům, nyní má spachtovaný Hedvika K-ová, nevylučuje možnosti, že obžalovaný přes to pokládal tyto soukromoprávní dispozice správy panství za neplatny a rozhodnutím správního úřadu zakázány, sebe pak za oprávněna, pobíratí užitky ze zmíněné louky. Další pak ku zmíněnému zjištění v rozsudku přičiněná slova nemají jakožto zjištění vůbec opory v obsahu spisů, pokud se týče jsou v rozporu s výpovědí obžalovaného, jenž tvrdil, že je oprávněn užitky z louky brát; jakožto právní závěr soudu ze zmíněného zjištění pak nenahrazují skutkového zjištění, jehož je zapotřebí k rozřešení skutkové a pro rozhodnutí závažné otázky omylu obžalovaného. Není tu tedy spolehlivě vyšetřeného skutkového podkladu pro použití práva materiálního a bylo proto již z tohoto důvodu rozsudek zrušiti a uznati, jak shora uvedeno, když se nelze vynouti nařízení nového hlavního líčení.

Čís. 3.

Předražování (cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z.).

Ceny stanovené vyhláškou společnosti »Geos«, vydanou na základě § 2 nařízení úřadu pro výživu lidu ze dne 22. března 1917 č. 127 ř. z. a uveřejněnou v č. 165 »Wiener Zeitung« ze dne 21. července 1917, nejsou úředně stanovenými cenami dle § 21 zmíněného cís. nařízení a přeláčení jich nezakládá již o sobě skutkové povahy předražování.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1919, Kr I 14/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl dle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, ř. z. č. 3 z roku 1878 ihned v zasedání neveřejném zmáteční stížnosti obžalovaného, odsouzeného rozsudkem zemského trestního soudu v Praze pro přestupek dle § 21 č. 1 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., zrušil rozsudek v odpor vzatý a odkázal věc zpět k okresnímu soudu pro přestupky v Praze, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Stížnost zmáteční jest odůvodněna. Právem namítá s hlediska § 281 č. 9 lit a) tr. ř. proti předpokladu soudu nalézacího, že obžalovaný dopustil se přestupku dle § 21 č. 1 cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z., nabídnuv jakožto kupec za mrkev, tedy předmět obecné potřeby, kterou chtěl prodati dále, cenu převyšující cenu úředně stanovenou, že v přítomném případě předpoklad tento je mylný. Neboť vyhláška společnosti s ruč. obm. obecně zvané »Geos« ze dne 19. července 1917, uveřejněná v č. 165 úředního listu »Wiener Zeitung« ze dne 21. července 1917, oznamuje se schválením úřadu pro výživu lidu změnu smluvních cen, za něž »Geos« bude zeleninu na dále přejímati. Vyhláška tato vydána je na základě § 2 nařízení úřadu pro výživu lidu ze dne 22. března 1917 č. 127 ř. z., jímž prohlášeno, že úřad ten bude k provádění opatření svých za účelem úpravy obchodu zeleninou a ovocem užívati společnosti obecně »Geos« zvané, že »Geos« sama uzavírá dodavatelské smlouvy o zeleninu a ovoce nebo sprostředkuje jejich uzavírání mezi výrobcí a velkospotřebi-